

EL MOVIMENT ES DEMOSTRA CAMINANT

(A l'atenció dels Ajuntaments de les platges de l'Empordà i dels poders públics)

És un encert, crec, d'haver eixamplat l'espai sorrenc de la platja dels Riells. Abans, l'àrea d'exposició epidèrmica al sol era realment massa estreta; aquesta era, almenys, el reprotxe més repetit concernint la nostra platja tan apreciada per la seva planícia immèrgida.

Però, aquesta lloable realització, ¿serà llarg temps suficient?. Pensem que aviat el mar, el sol i la sorra calenta no bastaran per a passar bones vacances; la gent, i sobretot la joventut, saturada, ja comença a avorrir-s'hi.

En la nostra costa solem pensar en l'estiu i en els estiujeants uns mesos abans de la temporada; potser que en certs preparatius arribem a pensar-hi un any abans; no n'hi ha prou, avui cal operar amb perspectives llunyanes si no volem que d'altres ens passin al davant; és bo de posseir binocles d'aquells que permeten preveure almenys cinc anys per endavant.

El mercat del turisme a casa nostra és certament vast però molt cobejat. A l'altre costat dels Pirineus, part litoral, els nostres cosins catalans se'n preocupen seriosament: al Barcarès i a Sant Cebrià. La costa rossellonesa representa una lleial —però realment— competidora de la nostra costa empordanesa; és per centenars de milers que els turistes, francesos (és clar), però també belgues, anglesos, alemanys, etc. s'hi aboquen cada estiu, sobretot en les dues platges esmentades, a més Argelès. La Municipalitat de Sant Cebrià inaugurarà, el proper estiu 1986, el parc aquàtic d'esbargiment estiuenc que està realitzant. I la del Barcarès ja ha començat les obres d'un projecte similar sobre 8 hectàrees. Es tracta de parcs amb nombrosos jocs nàutics: tobogans gegantins, fossa de capbussades, piscina amb onades artificials, etc.

Una mica més amunt (en el Llenguadoc) ja existeix l'«Aqualand» del Cap d'Agde, el primer de França. Mitjançant un preu d'entrada, famílies, grups escolars o d'empresa i, sobretot, la mainada, tothom pot oferir-se una alternativa a la torrefacció somnolent del cos. La sensació hi és garantitzada: sobre catifes d'escuma plàstica un pot deixar-se arrossegar per un corrent d'aigua temperada i capbussar en les tripes de tres tobogans en espiral; (en total 6 pistes de 100 metres cada una, el punt culminant és situat a 15 m. d'alçada). En aquest univers líquid i blau (on els animals no hi són admesos), s'hi troben atraccions més tranquil·les: una bassa amb bany escumós, bassetes i mini-tobogans pels infants i una riera ràpida artificial per la qual un pot baixar assentat en una gran boia. I no falten bars, restaurants i botigues. El negoci funciona bé; l'any passat van arribar a encaixar, en francs, per valor de 400 milions de pessetes; l'obra els costà 800 milions, prova que la realització rendeix. Altres avantatges: un centenar de persones plaçades en estiu i 6 permanents en hivern. En 3 anys no han hagut de deplorar cap accident; just alguns bonys.

¿Seria utòpica una realització d'aquest tipus a casa nostra amb el suport d'entitats oficials com Generalitat o/i Estat? potser sí; però em sembla que quelcom s'haurà de fer, —per poc que sigui—, per a fer més atractives les nostres platges si no volem que se'ns ucli clientela. No esperem que el temps em doni raó.

Se'm pot redarguir que aquestes suggestions pequen d'il·lusòries i ambicioses, més crec que poden infondre d'altres induccions més modestes si cal, però determinants per a una consolidació del poder atractiu i turístic de la nostra costa i peculiarment de l'Escala. I ja se sap que sense il·lusió, sense ambició i sense obstinació hom resta estacionat; estacionar no és avançar. I el reeiximent somriu als audaciosos.

SADERRA

L'ASE DINS L'HERBA

(de Josep-Sebastià PONS [1886-1962] gran poeta rossellonès, figura cabdal de la literatura catalana)

Com neu de llum la lluna s'insinua,
mig fosa en l'aire transparent,
i el burriquet escapça l'herba crua,
a tota meravella indiferent.

Si eixampla l'ametller una corona
d'alba indecisa en el replà,
si del clot d'aiguallera fa una estona
que s'exhala a la brisa el rauquejar,
res no distreu un ase i son oïda,
quan el seu ull, mirall obscur,
veu córrer a tot arreu una herba humida,
lluna de primavera dins l'atzur.

REFERENDUM O.T.A.N.

És la voluntat del poble sentim a dir. El poble ho vol això, és la noble expressió mereixedora de tots els respectes. Si el poble s'equivoca fa que les properes decisions siguin més ponderades, pregonen els tècnics de la política. El poble és sobirà, és una argumentació que no admet contrariatats.

Emperò és la voluntat del poble expressada netament o bé comporta una apropiació que fa que l'esperitualitat de l'esperit democràtic no sigui tal. Les campanyes propagandístiques que precedeixen les eleccions van orquestrades amb una teatrelitat on el protagonisme és més fort que el bon raonament.

Hi havia un home molt vell que va deixar molta descendència i quan va anar a fer testament el Sr. notari li va preguntar quina era la seva darrera voluntat. Tothom sap que aquell home el porten tot aquell raguitzell de descendència que ha deixat. Aquell home el porten, aquell home no en té de voluntat.

Això mateix passa amb el referèndum a celebrar properament, respecte a l'entrada o no a l'OTAN, si la celebració d'aquest referèndum hagués tingut lloc dos anys abans la resposta hauria estat no a l'entrada i fent la celebració dintre pocs mesos la resposta serà ben segur que sí.

El canvi d'opinió és més fruit de la voluntat dels dirigents que no de la voluntat dels dirigits. La tècnica de la presentació d'una qüestió a consulta popular es verdaderament això, una tècnica. Els partits polítics fan la contratació dels especialistes en la matèria, els millors de procedència nordamericana per preparar i deixar-ho tot ben lligat com si de la venda d'un producte es tractés.

I això fa que la voluntat adormida del bon ciutadà es desperti, i llevat d'una minoria, la gran massa digui sí o no, no d'acord amb el seu bon pensar, sí d'acord amb la millor presentació. Es com els caramels que els que tenen més acceptació al mercat no son pas els millors, són aquells el bolic dels quals és més ben lograt.

J. R.

SASTRERIA

Vilabru

